

naar Straffen ikke har en vis Størrelse, der med Hensyn til legemlig Straf ved Plakat af 23. Maj 1840 § 1 er fastsat til over 16 Slag Rotting. Naar derimod appelleres umiddelbart til Højesteret fra bornholmske og færøiske Underretter, har Paaankeligheden samme Omfang som ellers ved Indankning til Overretterne. Det er en efter denne Ordning afpasset Regel, der finder Udtryk i Forslagets § 6.

Medens legemlig Revselse for voksne Mandspersoner indenfor det af engelsk Ret beherskede eller paavirkede Retsomraade jævnlig vil findes fastsat som Straf for Forbrydelser, der bære Vidnesbyrd om betydelig Raahed og Voldsomhed, fremtræder de ovenfor foreslaaede Foranstaltninger som noget forholdsvis nyt i vor Ret. Man har derfor ment dels at burde foreslaa, at Loven forelægges til Revision inden 5 Aar fra dens Træden i Kraft (§ 9), dels at der aarlig til Kongen og til Rigsdagen afgives Beretning om Antallet og Beskaffenheden af de Tilfælde, i hvilke legemlig Revselse i Medfør af Loven er bragt i Anvendelse (§ 7). Det er Regeringens Forventning, at de Tviyl og Betænkeligheder, navnlig af teoretisk Oprindelse, der jævnlig ere komne til Orde imod Anvendelse af legemlig Straf, ville vige, naar Forsøget paa en kraftig Undertrykkelse af de groveste Volds- og Raahedsforbrydelser i nogen Tid har været ført ud i Livet. Men skulde imod Formodning den foreslaaede Vej vise sig ikke at føre fremad mod Maalet, vil der allerede om en kortere Aarrække være Lejlighed for Lovgivningsmagten til at ændre Bestemmelserne eller bringe dem til Ophør.

De samme Grunde, der tale for at udruste Statsmagten med stærkere Midler til Undertrykkelse af voldelige Angreb, gøre det ønskeligt at udvide den private Ret til Selvforsvar. Straffelovens § 40 drager her paa et Hovedpunkt Grænsen med en vis Snæverhed, snævrere end i andre Retsforfatninger almindeligt. Den betinger Retten til Anvendelse af øjensynlig livsfarlige Forsvarsmidler (det saakaldte yderste Nødværge) af, at Liv, Helbred eller Velfærd kræver Forsvaret. Idet der ved „Helbred“ i denne Forbindelse kun sigtes til Tilfælde, hvor Helbredstilstanden i dens Helhed og for bestandig staar paa Spil, vil det efter Bestemmelsens Ordlyd være ulovligt at anvende de livsfarlige Midler i mangfoldige Tilfælde, hvor den overfaldne dog i alt Fald med Føje kunde befrygte en betydeligere Skade for sin Person. Dette er formentlig en Ubillighed imod den uskyldige Part til Fordel for den skyldige, og det saa meget mere, som Afgørelsen i saadanne Tilfælde som oftest skal træffes øjeblikkelig, og Grænsen for det Onde, der lader sig forudse som Følge af Angrebet, efter Sagens Natur er vag. Vel er der nu en heldig Stræben i Praksis efter saa vidt muligt at holde Haanden over den i Nødværge stedte Part; men det er ikke desmindre en beføjet Fordring til Loven, at den gør det let for Domstolene overalt, hvor en naturlig Retsfølelse tilsiger det, hellere at lade Afgørelsen falde ud til Gunst for den overfaldne end for Voldsmanden. En Forbedring af Straffeloven i denne Retning menes at ville følge af Bestemmelsen i Forslagets § 8.